FAUST, o plăcută reîntâlnire la Operă

(Costin Popa – 17 octombrie 2007)

Am revăzut cu bucurie producția operei **Faust** semnată de Alexandru Tocilescu, în spectacolul care a deschis noua stagiune a primei noastre scene lirice. Poate una din cele mai valoroase montări din repertoriul actual bucureștean: simbolistică inteligent pusă în pagină, eliminare – printr-o voită asimetrie de decoruri – a obișnuitelor schematisme, culoare și varietate în costumație și, nu în ultimul rând, redare a partiturii lui Gounod în integralitate. Un spectacol care funcționează, incită și își menține tensiunea pe parcursul a aproape patru ore și jumătate de muzică. Parteneriatul cu arh. Cătălin Ionescu Arbore, autorul scenografiei și a design-ului luminilor, s-a dovedit benefic. Nu-i vorbă că, pentru opening night, corul și soliștii au onorat platoul, vădind o pregătire scenică serioasă, demnă de o inaugurare de stagiune. Mișcare multă și sugestivă, implicare.

Din unghi sonor, ansamblurile nu s-au pliat pe de-a-ntregul inspirației și fermității baghetei lui Adrian Morar, bine integrată stilisticii franceze: atacurile orchestrale au părut timide încă din Introducere, alămurile au fost nesigure chiar după inerenta încălzire, corala a cântat neglijent (tabloul Chermezei, Noaptea Walpurgiei), concentrându-se doar la scena din biserică sau la faimosul Cor al Soldaților – într-adevăr însuflețitor și omogen realizat. Poate așa se întâmplă la început de stagiune. Totuși...

Leontina Văduva

Reîntâlnirea după aproape 20 de ani, pe scena Operei, cu soprana Leontina Văduva a purtat semnul evenimentului. Reputata artistă, oaspete a unor importante scene ale lumii, a adus în conturarea personajului Margareta o construcție admirabilă, impresionând apriori prin candoarea juvenilă, prin exprimarea pasională a iubirii sincere. Răscolitoarele confruntări, intens receptate și înfățișate, au transfigurat-o în scena finală, jucată ca într-o transă și regăsind fragilitatea eroinei ce intonează cu serenitate Anges purs, anges radieux.

Leontina Văduva s-a dovedit o analistă atentă a psihologiei personajului, oferind multe momente de desăvârșită actorie. Mă refer îndeosebi la prima scenă a actului al IV-lea (camera Margaretei), la convulsiile din tabloul Bisericii, la zguduitoarele atitudini (în cămașa de forță!) din final. Fără economie de mișcare, artista a expus un temperament de mare tragediană. Timbralitatea strălucitoare a vocii Leontinei Văduva a sedus de la primul sunet, derulând în limpezime și muzicalitate frazele, cu implicare stilistică fără reproș, cu sensibilitate. Și chiar dacă în registrul extrem acut se resimt durități sau tendințe tematoare, în cel central bogăția de armonice rămâne fermecătoare.

Julian Konstantinov

Basul bulgar Julian Konstantinov, cu statură falnică și ținută pe măsură, a propus un Mefisto seniorial conceput, cu sarcasme bine cumpănite și subtil exprimate în Serenada din actul al IV-lea. Există în vocea sa câteva solide date, în special în zonele central-grave, care conduc la sonorități robuste, somptuoase (declamația Voici la nuit des Walpurgis din actul al V-lea, Do – Re bemol – Do – Si bemol – Do, a fost impecabilă prin autoritate).

Simțindu-se confortabil pe frazele largi, artistul le-a extrapolat chiar cu prețul unor sacrificii ritmice sau al unor respirații neașteptate, fapt evident încă de la intrarea din primul act. Cu totul altfel se petrece abordarea registrului înalt, când poziția de sunet se schimbă la Re – Mi bemol, cu rezultante ce afectează fluiditatea liniei și produc nedorite opacități. Să exemplific doar prin Et Satan conduit le bal, Do – Mi bemol – Do – Mi bemol..., momentul important al Rondo-ului.

Afectat de un accident nefericit, Robert Nagy a ținut totuși să apară în rolul titular, propunând cu generozitate vocea sa pătrunzătoare și extinsă, potrivită țesăturii înscrise de Gounod pe portativ. A cântat cu dăruire și patos iar exclamația Je veux la jeunnesse! din primul act a fost puternic încărcată emoțional. Doritor de colorizări variate și expresive, tenorul experimentează încă nuanțe de mezzoforte în extremul acut (nota de Si din Je t'aime! – actul secund – și cea de Do din fraza ...ou se devine la présence... a ariei Salut demeure chaste et pure), nefiabile încă în întregime.

Rolul Valentin rămâne floare la ureche pentru Iordache Basalic, bariton în mare formă. Aria Avant de quitter ces lieux îi este deosebit de ofertantă și a desenat-o cu nobilă cursivitate. Moartea eroului, actul al IV-lea, i-a prilejuit o nouă afirmare a trăirii și transpunerii ei în sunet.

Celelalte personaje au fost întrupate de Mihaela Ișpan (Siebel), Gabriela Drăgușin (Martha) și Florin Simionca (Wagner). Nu trebuie uitați soliștii baletului **Noaptea Walpurgiei**, Laura Blică-Toader, Virgil Ciocoiu, Cristian Crăciun, Andrei Nicolae, Bianca Fota și partenerii lor, care s-au mișcat în spațiul mult prea restrâns avut la dispoziție, un ambient care nu permite respirația largă. Este unul din puținele reproșuri care pot fi aduse montării Tocilescu – Arbore, dacă nu singurul.